

NECH TO TEDA STOJÍ ZA TO!

Rodinná katechézka 134-2020 (707)

www.inky.sk

týždeň po 10. 5. 2020

... alebo o tom, čo musíme urobiť prv, než sa vrhneme do apoštolskej činnosti.

BOŽIE SLOVO:

(Sk 14,8-18)

Čítanie zo Skutkov apoštolov: *V Lystry sedával istý muž s chorými nohami. Bol od narodenia chromý a nikdy nechodil. ⁹ Počúval Pavla hovoriť a on sa naňho zahľad. A keď videl, že má vieru a môže byť uzdravený, ¹⁰ povedal veľkým hlasom: "Postav sa rovno na nohy!" A on vyskočil a chodil. ¹¹ Keď zástupy videli, čo Pavol urobil, po lykaonsky kričali: "Zostúpili k nám bohovia v ľudskej podobe." ¹² Barnabáša nazvali Jupiterom a Pavla Merkurom, lebo on viedol reč. ¹³ A kňaz Jupiterovho chrámu na predmestí priviedol k bráne býkov s vencami a chcel s ľuďmi obetovať. ¹⁴ Keď sa o tom dozvedeli apoštoli Barnabáš a Pavol, roztrhli si šaty, vybehli medzi zástup a kričali: ¹⁵ "Mužovia, čo to robíte? Aj my sme smrteľní ľudia ako vy. Hlásame vám evanjelium, aby ste sa od týchto márností obrátili k živému Bohu, ktorý stvoril nebo a zem i more a všetko, čo je v nich. ¹⁶ On v minulých pokoleniach nechal všetky národy ísť svojou cestou, ¹⁷ ale bez svedectva o sebe samom neostával, lebo dobre robil: z neba vám dával dážď a úrodné časy a naplňal vaše srdcia pokrmom a radosťou." ¹⁸ Toto hovorili a len-len že utišili zástupy, aby im neobetovali. Počuli sme Božie slovo!*

KATECHÉZKA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 631, 519, 520, 521, 522)

Milí priatelia, aj keď voľnejšia, ale stále trvá karanténa. Preto, aj keď už znova tieto katechézky aj tlačíme, nepokračujeme v našom rozoberaní Desatora, až kým sa situácia neupraví úplne a tlačena forma katechézky nebude k dispozícii každému nášmu farníkovi.

Ako sme práve povedali, pravidlá sa uvoľňujú. Svet sa znova otvára. Aj keď – a hovorím to so smútkom – asi nečakáme, že sa teraz všetci katolíci nedočkavo rozbehneme do sveta, aby sme pokračovali v na čas prerušenom diele apoštolátu, predsa sa nám toto pole znova otvára. A preto aj dnešné zamyslenie pôjde týmto smerom. Poďme teda na to!

Ľudia sa nestávajú kresťanmi preto, že sme našli nejaký úžasný spôsob, ako sa k nim priblížiť a ako ich osloviť. Ježiš ponúka život a identitu a svet, ktoré stoja za to. Ak sme kresťania, potom sme ľudia, ktorí stoja za to, žijeme život, ktorý stojí za to a všetkým tým svedčíme o novom svete, ktorý sme objavili, žijeme v ňom a on fakt stojí za to. A keď ľudia vidia toto, keď sa presvedčia, že je to naozaj a nielen nejaká pretváрка, búda, klam, potom sa aj oni mnohí rozhodujú, že hej, že to naozaj chcú! Všetci nie, ale mnohí.

Náš problém s "obracaním" iných ľudí "na vieru" je presne v tom, že ich obraciam, teda snažíme sa o to, namiesto toho, aby sme my sami boli dôvodom toho, že sa oni sami od seba obrátia. Nemôžeme napomôcť obráteniu iných, kým sami nie sme obrátení, kým sami nie sme presťahovaní do nového Kristovho Sveta a sami nežijeme novú identitu a nový Život, ktoré sme tam našli – a nie sme tak dôvodom a motívom ich vlastného obrátenia (porov. Mt 23, 13).

Princíp apoštolátu Ježiš ukázal na sebe a vysvetlil v jednej trefnej vete: *"Pridem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja. A cestu, kam idem, poznáte. [...] Ja som cesta..."* (Jn 14, 3.6) A ako ozvena za Ním Pavol: *"Napodobňujte ma, ako aj ja napodobňujem Krista."* (1 Kor 11,1) Podmienkou tohto typu apoštolátu je ale najprv naše vlastné presťahovanie sa do Kráľovstva a život v Kráľovstve, tak, ako to bolo u Ježiša: *"On im povedal: "Vy ste zdola, ja som zhora. Vy ste z tohto sveta, ja nie som z tohto sveta.""* (Jn 8, 23) A tak, hoci môžeme túžiť po aktivite a apoštolovaní, prv, než s tým začneme, musíme sami vojsť. Ježiš nám dal príklad, keď sa po svojom krste uchýlil na štyridsať dní na púšť do samoty. Alebo Pavol, keď po svojom obrátení sa najprv strávil dva roky na púšti v Arábii, až potom sa vrátil do Damasku a Jeruzalema. Nedarilo sa mu ale nijak úžasne, skôr naopak, pohádal sa s ľuďmi až mu išlo o krk. A tak sa znova uchýlil do ústrania v Tarze. Až keď dozrel a naplno vošiel do Kráľovstva, vrátil sa späť už ako ten Pavol, ktorého poznáme.

Denno-denné trávenie času v mlčaní modlitby a adorácie preto nie je strata času, ale nevyhnutná podmienka toho, aby sme vôbec boli schopní niečo urobiť. Práve v rozjímaní, ale ešte viac v následnej vnútornej modlitbe, v mlčaní adorácie a kontemplácie, do seba „toto nové“ nasávame!

Nepozerajme preto na Pána s postojom "chcel by som uveriť", ale už ako veriaci: *Tak som tu a tak som tým, Pane. Čo ideme robiť? Čo na nás čaká dnes? "Tak zmýšľajte o sebe aj vy: že ste mŕtvi hriechu a žijete Bohu v Kristovi Ježišovi."* (Rim 6, 10-11), hovorí Písmo. Viera je vo svojej podstate tá najľahšia a najjednoduchšia vec na svete! Nemusíme dumať, ako Boží Dar prijať, keď už sme ho dostali a už ho máme: Si synom (dcérou) Boha. Tak k Bohu ako Boží Syn (dcéra) pristupuj! Nie ako človek, ktorý by sa ním ešte len chcel stať. Veď tým popieraš Boží Dar! Ako by si mohol žiť niečo, čo práve popieraš a odmietaš? A na druhej strane – čo je také zložité na tom, prijať novú identitu a nový život? Veď to tak proste je! Stačí tým byť. Ak veríš, kde je problém? A uverenie tiež nie je žiadna komplikovaná procedúra či zložité dielo. Aj malé dieťa to dokáže za tri sekundy!

Som synom Boha. Žijem, čo žijem. Konám, čo konám. Nie preto, že sa "to tak má". Nie preto, že sa to dakde prikazuje. Nie preto, že tým chcem niekoho získať alebo niečo získať. Preto, že som Boží syn. Je to moja podstata, môj prirodzený život. To som. Taký som. To žijem. Tak konám. Som, kto som. Sme s Ježišom bratia. Druhovia. Rodina. Jedna. Jeden klan. Bez čohokoľvek, čo by to komplikovalo. On je môj straší Brat. Našiel ma, márotnatného syn nášho Otca. Našiel ma a priviedol späť. Som späť. Doma. Tu žijeme. Úplne prosto. Je to prosté. Úplne jednoduché. On a ja sme synovia

Ota. On a ja sme súrodenci, bratia.

Výsledkom je aj úplne nový prístup k modlitbe, aj k eucharistickej adorácii, keď s Kristom sedíme a zhovárime sa vedľa seba ako druhovia, ako bratia, súrodenci, ako dvaja synovia toho istého Boha na tej istej ceste a v tom istom diele i osude a v hlbokom zdieľaní prežívame túto svoju intenzívnu a dôvernú blízkosť a podobnosť. Už to nie je odbavovanie si niečoho ako kedysi, veru ani najmenej!

UVAŽUJEME:

Ako žiť a udržať si to vo vyhnanstve sveta túto novú identitu, jej vedomie, nestratiť ju z mysle aspoň kým sa v nás pevne nezakorení?

Iba tak, že sa už do sveta nevrátiš. Telom síce vo svete, ale myslou už ostaneš doma, v Kráľovstve, pri Staršom Bratovi, v Kristovi, ako nás nabáda už Ježiš: *"Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť."* (Jn 15, 5) Svet ťa samozrejme bude mať za blázna, za naivného, divného. To je v poriadku. Je to cena za to, že sme Boží. Dobrá cena. Stojí to za ňu. Isteže zaplatíme. Proste to prijmi a rátaj s tým. *"Ak si niekto z vás myslí, že je v tomto veku múdry, nech sa stane bláznom, aby bol múdry,"* (1Kor 3, 18) hovorí aj Písmo.

S Kristom sme bratia. Pred Bohom dedičia. Vo svete blázni. To berieme. Dobrá a veru lacná cena za tak veľký Boží dar a jeho prijatie! Nestaraj sa, ako sa správať a čo hovoriť. Jednoducho buď tým, čím si, synom (dcérou) Boha. Ak tým budeš, všetko ostatné už vyplynie z toho. Ako vraví Ježiš: *"Keď vás budú vodiť do synagóg, pred úrady a vrchnosti, nestarajte sa, ako a čím sa budete brániť alebo čo budete hovoriť, lebo Duch Svätý vás v tú hodinu poučí, čo treba hovoriť."* (Lk 12, 11-12) Budeme hovoriť a konať z Ducha – a z toho, čím naozaj sme.

Zachránil si ma, Ježišu. Za to Ti budem navždy vďačný a hlboko sa Ti klaniam ako svojmu Bohu a Záchrancovi. Stal si sa mojím bratom, a to je dôvod, prečo sme si a už navždy budeme zároveň tak hlboko, silne a dôverne blízki.